

kladem tohoto sporu, že totiž disposiční právo o účtu V. bylo přeneseno právně i fakticky na J. J. Bez tohoto přenesení neměl by ovšem J. J. přímého práva na zabavenou pohledávku, nýbrž jenom obligační nárok proti R. V., a ten by napadené exekuci nepřekážel.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 11. listopadu 1926 č. j. Rv I 1667/26. Dr. Grešl.

Z kauční hypoteky jako takové nevzniká tomu, kdo ji pořídil, nárok na poskytování úvěru vůbec, neb do výše hypoteky, pokud to nebylo zvláště ujednáno. Nárok na výmaz kauční hypoteky přísluší jen věřiteli, pro jehož vykonatelnou pohledávku bylo vloženo právo zástavní.

Soud I. instance povolil navrženou exekuci zabavením a příkázáním pohledávky na poskytování úvěru dlužnici a jejímu manželu z kauční listiny, dále nároku, aby kauční hypotéka byla po skončení kaučního poměru vymazána aneb částkou skutečně existující byla do knihy pozemkové vložena, při čemž zpenění provede soud exekuční k návrhu vymáhajícího věřitele.

K rekursu strany povinné a poddlužnice změnil soud rekursní toto usnesení a návrh zamítl z těchto důvodů: Ve všeobecné formě zvolené vymáhajícím věřitelem nemůže býti povolena exekuce na kauční hypotéku. Podle návrhu nemá býti exekuce vedena na určitou pohledávku, vzniklou z kaučního poměru, nýbrž má býti poddlužnici zakázáno, aby poskytovala úvěr dlužnici a jejímu manželovi z ujednané kauční smlouvy. Pokud se tento zákaz vztahuje i na manžela dlužnice, jest zjevně neoprávněným, poněvadž proti němu tu není exekuční titul. Ale i návrh nevyhovuje zákonu ani co do dlužnice, neboť z kauční listiny vzešlo poddlužnici právo, aby zůstala se stranou povinnou v obchodním spojení a prodávala jí zboží na úvěr. Toto právo nemůže býti poddlužnici vzato záповědí k vydobytí pohledávky vymáhajícího věřitele. Záповědí může býti jedině exekučně postižena výhoda, která patří straně povinné, a to tak, aby plnění se nestalo jí, nýbrž vymáhajícímu věřiteli. Poddlužnici smí tedy býti záповědí uloženo jedině plnění jiné osobě než určené ve smlouvě, ale nikdy něco jiného, zvláště pak nikdy navržené zastavení obchodního spojení.

Pokud jde o zabavení a příkázání nároku na výmaz kauční hypoteky po skončení úvěrového spojení, není tento nárok i podle návrhu po právu a neexistuje, poněvadž spojení obchodní

mezi poddlužnicí a povinnou stranou trvá. Není ani třeba se zabývatí otázkou, zdali návrh jest podle zákona přípustný a není vyloučen následkem zrušení čl. XXVIII. uv. zák. k ex. ř. nastalého § 42 — III. dílčí novely k obč. zák.

Revisnímu rekursu Nejvyšší soud nevyhověl z těchto důvodů: Nároky, jichž zabavení navrhl vymáhající věřitel, neexistují podle jeho vlastního přednesu, bylo proto právem vyhověno rekursům povinné strany a poddlužnice a exekuční návrh zamítnut.

Z kauční hypotéky jako takové nevzniká tomu, kdo ji pořídil, nárok na poskytování úvěru vůbec, pokud se týče do výše úvěrní hypotéky, pakli to nebylo zvláště ujednáno, což v exekučním návrhu nebylo tvrzeno. Uvádí-li vymáhající věřitel v návrhu tom, že na základě kauční hypotéky strana tedy má nárok proti poddlužnici na poskytování úvěru, jest to jen mylný jeho názor, ale nikoli tvrzení, že to bylo ujednáno. Pokud však povinná strana neměla vůči poddlužnici nároku na poskytování úvěru, nemohl tento nárok býti soudem zabaven. Stejně má se věc co do domnělého nároku povinné strany proti poddlužnici na výmaz úvěrní hypotéky pro ni zřízené po skončení úvěrního obchodu. Právem poukázal rekursní soud k tomu, že tento případ podle vlastního přednesu vym. věřitele dosud nenastal, nelze však ani přehlédnouti, že toto právo příslušelo podle čl. XXVIII. uvoz. z. k ex. ř. jen věřiteli, pro jehož vykonatelnou pohledávku bylo vloženo na nemovitosti zástavní právo, pokud se týče, pro jehož pohledávku se vedla exekuce na nemovitost, o což tu nejde a že i toto ustanovení podle § 42 cis. nař. z 19. března 1916 ř. z. č. 69 pozbylo platnosti, a to vzhledem k ustanovení § 33 tohoto cis. nař.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z dne 20. října 1926 RI 901/26-1. J. K.

Redaktor, který zprávu urážlivého obsahu jinde již otištěnou otiskuje, jest stejně trestuhodný právě tak jako ten, který ji první uveřejnil.

(Přečin spáchaný tiskem podle § 491, 493 tr. z. a § 1 zák. novely tiskové č. 124/25.)

Soukromý žalobce J. J. podal na V. Š. odpovědného redaktora časopisu »Nové Směry« obžalobu pro přečin urážky na cti podle §§ 491, 493 tr. z. spáchaný tím, že obžalovaný V. Š. dne 11. září 1925 otiskl v čísle 37 časopisu »Nové Směry« pod titulem »K rostoucímu rozkladu komunismu na Královéhradecku« článek urážlivého obsahu; zejména o žalobci mluví jako